

muligt omkring fra. Det skete i gamle Dage, da de havde Midler dertil. Nu for Tiden, da de paa Grund af det indskrænkede Erhverv ere blevne mindre velstillede, komme de ikke saa langt omkring. Men det er Sommerrejserne, der betinge, at de kunne gaa Vinteren igennem og faa deres Sundhed styrket. Derfor gælder det om, at de komme sammen fra store Omraader. Det kan desuden vække deres Samfølelse og Forstaaelse af deres fælles Tarv. Jo længere Vej, de have at rejse, des bedre. Det koster dem ikke noget. De have deres Erhverv hver Dag paa det Sted, hvor de ere, de slaa deres Telte op, de fange Sæl og skyde Fugl, det er noget, der følger med paa Rejsen. Det hele synker hen i Smaalighed, naar Grønlænderne indskrænkes til kun at kende deres nærmeste Omegn og deres nærmeste Naboer. Lad os faa dem samlede til store Landsmøder, det vil i langt højere Grad vække deres Interesser og Samfølelse, end de smaa Møder kunne det.

Staaing: Da vi vel skulle være færdige i Eftermiddag, skal jeg udtale mig ganske kort.

Det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) sagde, at jo mere der slaas fast i Løven, desto mindre Selvstyre bliver der for Grønland. Det forekommer mig ikke at være rigtigt, thi jo mere man i Løven overlader til Afgørelse af Administrationen og Ministeren, jo mindre Selvstyre bliver der for Grønlænderne. Det glæder mig meget, at der ogsaa fra andre ærede Medlemmer er fremkommet Ønske om at gøre Græenserne for Valgretten videre og derved drage flere ind derunder. Jeg haaber, at det til Trods for de Indvendinger, der ere rejste derimod, skal lykkes ved Udvalgsforhandling at faa dette Ønske imødekommet. Den højtærede Minister udtalte, at det var forkert af mig at sige, at dette Forslag var en Halvhed, naar man ikke var gaaet til en fuldstændig Adskillelse mellem Handelen og Styrelsen, og at Overgangstiden, der var sat til 5 Aar, maaske ikke var fornøden. Jeg kan vel erkende det berettigede i, at der til Gennemførelsen af saadanne Foranstaltninger, som dette Lovforslag tilsigter, kan kræves en vis Overgangstid, men det, jeg anser for ufornødent, er den lange Tid af 5 Aar, idet jeg mener, at man allerede nu eller i en meget nær Fremtid maatte være i Stand til at tilvejebringe de Planer, der tiltrænges.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, jeg rejste, om Efterskoler eller om at føje et

Lied til Skolens Gerning, hvorved navnlig Drengébørn uddannedes til praktiske Fangere, sagde den højtærede Minister, at det var noget, som skulde afhjælpes ved Landsraadene, det var noget, som skulde komme fra Grønlænderne selv. Det forekommer mig dog, at der ikke var noget til Hinder for, at man hernede fra gjorde noget i denne Retning. Der er ingen Tvivl om, at Grønlænderne i Tidens Løb hurtigt vilde indse det gavnlige i saadanne Foranstaltninger. Og det er ikke noget nyt, idet man allerede i 1782 lagde Købmændene paa Sinde at vaage over, at Drengébørnene oplærtes til at blive praktiske Erhververe, Kajakroere og Fangere. Naar man allerede den Gang har fundet Anledning til hernede fra at paalægge Købmændene en saadan Opmærksomhed, var det vel heller ikke for tidligt, at man nu ved en Lov søgte at faa det gjort, som hidtil ikke er gjort, nemlig at give Drengene, der vokse op deroppe, saa megen Færdighed som muligt og gøre Befolkningen saa dygtig som muligt.

Om Bestemmelsen i § 13, som er omtalt af flere ærede Medlemmer, sagde den højtærede Minister, at den var, som det nedsatte Udvalg havde ønsket den. Det forekommer mig, at det ikke kan være tilstrækkeligt for os, om de Købmænd eller andre, som have været samlede i Udvalget, have ment, at det var tilstrækkeligt imødekomme overfor Grønlænderne at give dem samme Andel i deres Produktion, som de hidtil have haft. Jeg vil derfor haabe, at man maa kunne komme til en Forandring af § 13 til Trods for de Ønsker, det paagældende Udvalg har næret. Er denne Paragraf ikke krænkende for Grønlænderne, hvad den højtærede Minister bestred, saa forekommer det dog mig, at der ligger en betydelig Uretfærdighed i den, thi det er Grønlands Befolkning, der fremskaffer de Værdier, der skulle bringe Handelen til at balancere og eventuelt give Overskud. Det forekommer mig, det eneste retfærdige er, at Grønlænderne, der ved deres Arbejde fremskaffe de Produkter, som den danske Stat gør frugtbringende, selv faa Udbyttet af det. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg som sagt haaber paa en Forbedring af Forslaget i Udvalget.

Zahle: Overfor det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) skal jeg sige, at dersom man laver Landsraads kredsene saa store, at en Mand har 50—60 Mil at rejse for at komme til Landsraadmøde, kan det ikke undgaas i mange Tilfælde at blive en